

Arrest

nr. 134 615 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. MINGALEYEV en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine met vaste verblijfplaats in Novopokrovka (Kirgizië).

In 1994 werd u door twee jongens ontvoerd toen u onderweg was naar de stad. U werd naar een veld gebracht, bedreigd en verkracht.

De klacht die u nadien bij de politie indiende, werd behandeld en er werd een onderzoek gestart.

Nadien werd u echter gevraagd uw klacht in te trekken omdat de oom van één van uw belagers een invloedrijk man bleek te zijn uit de criminele wereld.

U zou omwille van uw Oeigoerse afkomst voortdurend beledigingen hebben moeten verdragen in Kirgizië, net zoals andere mensen met een andere origine in Kirgizië.

Uw echtgenoot, M.T., zelf van Dungaanse origine, en u bezaten een aantal gronden in Kirgizië.

Op 23 juli 2010 kwamen een viertal mannen naar uw man toe. Zij vroegen hem geld. Uw man wilde u niet vertellen waar het om ging. Toen u naar huis vertrok, bleef uw man bij zijn moeder achter.

Omdat u na twee dagen nog niets van hem gehoord had, vroeg u uw broer om mee te gaan kijken naar de landbouwgronden van uw man. U zag dat de tent voor de arbeiders overhoop gehaald werd. U ging bij de politie melding maken van de verdwijning van uw echtgenoot.

Men liet u weten dat u drie dagen moest wachten alvorens u officieel melding kon maken van de verdwijning. Uiteindelijk werd er wel een officiële verklaring opgesteld van de verdwijning. De dienstdoende rechercheur deed u oneerbare voorstellen en vroeg u geld in functie van het onderzoek. Hij bedreigde u ook meerdere keren via de telefoon. Begin augustus 2010 kwam hij dronken naar uw huis. Hij vroeg u opnieuw geld, bedreigde u en viel u lastig. U vluchtte met uw kinderen naar de burelen.

Op 5 augustus 2010 reden een groot aantal bussen uw dorp binnen. Zij waren op weg naar Bishkek en werden aan een controlepost tegengehouden. Ze begonnen te plunderen en brachten vernielingen aan in uw dorp, ook in uw huis.

Op 8 augustus 2010 kwam uw schoonmoeder bij u langs. Zij maande u aan om het land te verlaten.

Via een vriendin kon u met een smokkelaar via Brest tot in België reizen, waar u op 1 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw geboorteakte neer, de geboorteakte van uw echtgenoot en de geboorteakte van uw kinderen, een document als bewijs van de verdwijning van uw man dd 22/10/2012 en drie convocaties op uw naam (1 dd 5 februari 2012 (van het Staatscomité van Nationale Veiligheid Republiek Kirgizië), en 2 vanwege het Parket-Generaal om te verschijnen op 12 mei 2012 en op 30 augustus 2012).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw individuele verklaringen blijkt dat u in Kirgizië op het openbaar vervoer regelmatig door mensen werd beledigd omwille van uw Oeigoerse origine.

U zou uw land van herkomst uiteindelijk verlaten hebben omdat u problemen kende met een rechercheur van de politie na de verdwijning van uw echtgenoot op 23 juli 2010.

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient, wat de problemen met de politie betreft, vastgesteld te worden dat u onaannemelijk vaag bleef en een opvallende onwetendheid aan de dag legde met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze ondermijnd wordt.

Eerst en vooral werd vastgesteld dat u omtrent de verdwijning van uw echtgenoot zo goed als niets kon vertellen en dat u bovendien hieromtrent geen enkele poging meer hebt gedaan om nog enige informatie te vergaren via uw familie in Kirgizië (CGVS eerste gehoor p.21-22).

Uw onwetendheid betreffende dit essentieel element dat de kern uitmaakt van uw asielrelaas en het feit dat u hebt nagelaten om hierover meer informatie te vragen aan uw familie in Kirgizië, getuigt van bijzonder weinig interesse in de door u aangehaalde problemen en in het verdere verloop hiervan in uw land van herkomst.

Dit plaatst bijgevolg vraagtekens bij de ernst van de door u aangehaalde vrees en plaatst uw asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht.

Vervolgens dient ook het volgende opgemerkt te worden.

U stelde dat u aangifte gedaan had van de verdwijning van uw echtgenoot op 25 juli 2010.

U zou zelfs een kopie gekregen hebben van deze aangifte (CGVS eerste AA p.10). Toch slaagde u er niet in deze voor te leggen ter staving van uw asielrelaas.

Ook de convocatie die u op 27 juli 2010 nog gekregen zou hebben om te verschijnen op 28 juli 2010, en die u volgens uw verklaringen eveneens thuis zou hebben liggen (CGVS eerste AA p.10-11), kon u niet voorleggen, zelfs niet tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS.

Dit tweede gehoor vond nochtans bijna anderhalf jaar na uw eerste gehoor bij het CGVS plaats, waardoor u ruim de tijd had om dit document op te vragen aan uw familie in Kirgizië en het alsnog voor te leggen ten bewijze van uw asielrelaas.

Het ontbreken van deze twee documenten legt een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast werd nog vastgesteld dat u bitter weinig afweet van de door u voorgelegde convocaties en het document van de verdwijning van uw man.

Over dit laatste document kon u niet eens zeggen door welke instantie dit document werd opgesteld, noch wat de precieze inhoud was van het document. U wist al evenmin waarom het pas twee jaar na de verdwijning van uw man werd opgesteld.

Het zou voor u allemaal een raadsel zijn (CGVS tweede gehoor p.5).

Ook wat betreft de door u neergelegde oproepingen, die op uw naam toekwamen en die u pas na uw eerste gehoor bij het CGVS aan het CGVS overmaakte, legde u een opvallende onwetendheid aan de dag.

Uit de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS reeds aflegde over deze convocaties, blijkt onder meer dat u niet kon zeggen in welke hoedanigheid of in verband met welke zaak u werd opgeroepen. U wist al evenmin of de oproepingen die bij uw schoonmoeder toekwamen op haar naam of op naam van uw echtgenoot stonden (CGVS dd 25/10/2012 p.9).

U zou ook geen enkele moeite hebben genomen om bij uw broer, die naar eigen zeggen telkens de oproepingen ontving, navraag te doen omtrent de inhoud van de convocaties, of omtrent de hoeveelheid oproepingen die voor u waren toegekomen (CGVS dd 25/10/2012 p.7).

Nochtans zou zulke inspanning wel van u verwacht kunnen worden, aangezien deze convocaties rechtstreeks betrekking hadden (en nog steeds hebben) op de motieven die u aanhaalde om in België asiel aan te vragen.

Verder bleek uit uw tweede gehoor bij het CGVS dat u ook na ontvangst van deze convocaties nog steeds niet op de hoogte was van de inhoud van deze door u voorgelegde documenten.

U stelde tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat alle oproepingen van de politie afkomstig waren en dat er zowel op uw naam als op naam van uw echtgenoot convocaties waren toegekomen (CGVS eerste gehoor dd 25/10/2012 p.6).

U verklaarde tijdens uw tweede gehoor echter, toen u gevraagd werd van welke instantie de door u neergelegde convocaties afkomstig waren, dat u het niet echt wist, maar dat ze waarschijnlijk van de politie afkomstig waren (CGVS 13/3/2014 p.3). U kon al evenmin duiden op wiens naam deze convocaties stonden (CGVS 13/3/2014 p.3).

Uit de informatie die op de convocaties terug te vinden is, blijkt echter dat ze niet van de politie afkomstig waren, maar van het Parket-Generaal en van het Staatscomité van Nationale Veiligheid. Geen van de door u voorgelegde convocaties blijkt verder op naam van uw echtgenoot te staan, zoals u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS nochtans had verklaard.

U stelde dat er ondertussen ook nog andere convocaties zouden toegekomen zijn op uw domicilieadres in Kirgizië, maar ook hieromtrent wist u bijzonder weinig te vertellen. Zo wist u niet hoeveel het er precies waren of wanneer zij toegekomen waren, noch kon u zeggen of ze op uw naam dan wel op naam van uw echtgenoot stonden.

U zou het ook deze keer niet gevraagd hebben aan uw familie.

U vermoedt opnieuw dat de convocaties van de politie afkomstig waren, maar u weet het niet zeker (CGVS 13/3/2014 p.2).

Uw totale onwetendheid omtrent de door u voorgelegde convocaties ondergraaft de geloofwaardigheid ervan en maakt, rekening houdend met eerdere vaststellingen (zie boven), dat er aan geen van uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw man als dusdanig nog geloof gehecht kan worden.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u naast de problemen in verband met uw man ook aanhaalde dat u voortdurend beledigd werd in het openbaar vervoer omwille van uw Oeigoerse origine, waarbij u evenwel opmerkte dat u dit niet constant hoorde (eerste gehoor CGVS p.14). U voegde hier aan toe dat niet enkel u werd beledigd, maar alle mensen met een andere origine. U zei dat jullie 'vreemdelingen' werden genoemd (CGVS eerste gehoor p.14).

Toen u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS nogmaals werd gevraagd naar eventuele problemen omwille van uw Oeigoerse origine, zei u dat u omwille van uw origine behalve het feit dat u af en toe beledigd werd geen echte problemen had gekend in Kirgizië.

Behalve de problemen naar aanleiding van de verdwijning van uw man, waren er volgens uw verklaringen verder geen problemen (CGVS tweede gehoor p.9-10).

Hieruit blijkt dat deze beledigingen, hoe laakbaar ze ook mogen zijn, voor u geen reden, laat staan de aanleiding vormden om uw land te verlaten.

U voegde wel nog toe dat u in 1994 verkracht werd door twee jongens in Kirgizië.

Dit incident zou echter niets te maken hebben met uw Oeigoerse origine (CGVS tweede gehoor p.12).

U verklaarde dat na de klacht die u hieromtrent indiende bij de politie een onderzoek werd gestart.

U zei dat u nadien gevraagd werd uw klacht in te trekken omdat de oom van één van uw belagers een invloedrijk man bleek te zijn (CGVS tweede gehoor p.9-10).

Ten eerste bleef u in uw verklaringen over dit incident opvallend vaag en oppervlakkig. Zo kon u niet zeggen wie de daders precies waren. U zou ook nooit enige poging ondernomen hebben om dit te weten te komen. U wist al evenmin hoe oud ze waren en u slaagde er zelfs niet in hieromtrent een schatting maken (CGVS tweede gehoor p.10).

Ook aangaande de oom van één van de daders, die een invloedrijk man bleek te zijn, kon u geen informatie geven. U zou het wel geweten hebben, maar u wist het niet meer.

Uw onwetendheid in verband met deze essentiële zaken doet de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder wankelen.

Ten tweede slaagde u er niet in, ondanks het feit dat u een officiële klacht zou ingediend hebben bij de politie, een medische expertise ondergaan zou hebben, en er een gerechtelijk onderzoek zou plaatsgevonden hebben, omtrent dit door u aangehaalde incident ook maar enig bewijs neer te leggen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas al evenmin ten goede komt.

Ten derde is het wel erg merkwaardig te noemen dat u van dit incident slecht gewag maakte tijdens het tweede gehoor bij het CGVS, bijna 4 jaar na het indienen van uw asielaanvraag, en dat u hiervan nooit eerder –noch tijdens het gehoor bij DVZ in 2010, noch tijdens het eerste gehoor bij het CGVS in 2012- melding hebt gemaakt. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij/zij van het begin van zijn/haar asielprocedure reeds alle nodige informatie te kennen geeft met betrekking tot de motieven van zijn/haar vlucht uit zijn/haar land van herkomst.

Het laattijdige vermelden van dit incident ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde vrees en tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze vervolgingsvrees.

Nog een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat de door u voorgehouden reismodaliteiten vanuit Kirgizië tot in België evenmin geloofwaardig voorkomen.

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u - met uitzondering van een algemene verwijzing naar Moskou en Brest (Wit-Rusland)- géén idee hebt van de reisroute die u tussen Brest en België gevolgd hebt; dat u verder geen enkele concrete plaats van doorreis kan benoemen; dat u na uw vertrek uit Brest nooit persoonlijk werd gecontroleerd en dat niemand u iets heeft gevraagd onderweg; dat u gedurende het traject niet persoonlijk in het bezit was van enig geldig reisbescheiden en evenmin kon zeggen welke documenten voor u precies werden aangemaakt door de personen die uw reis organiseerden; dat u geen idee hebt op wiens naam of welke nationaliteit er documenten voor u werden aangemaakt voor uw reis en dat er géén bijzondere of concrete afspraken gemaakt werden tussen u en de personen die u vergezelden in verband met wat u moest doen of zeggen in het geval u persoonlijk gecontroleerd zou worden onderweg (eerste gehoor CGVS p.11-14).

Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Kirgizië naar België géén enkele bijkomende concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat u tout court nooit persoonlijk gecontroleerd werd, is dan ook weinig waarschijnlijk.

En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u zelf niet in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u via een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten naar België bent gekomen, en dat u eveneens een eerder vertrek uit Kirgizië verzwijgt (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen evenals aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u Kirgizië dienvolgens binnen een kort tijdsbestek hebt moeten verlaten).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt bijgevolg niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

U toont al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenoot en de geboorteakte van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

Het document in verband met de verdwijning van uw man dd 22/10/2012 en de drie convocaties op uw naam (1 dd 5 februari 2012 (van het Staatscomité van Nationale Veiligheid Republiek Kirgizië), en 2 vanwege het Parket-Generaal om te verschijnen op 12 mei 2012 en op 30 augustus 2012), werden hierboven reeds besproken.

Bovendien dient omtrent de convocaties nog opgemerkt te worden dat, zelfs indien nog geloof kon gehecht worden aan de authenticiteit van deze convocaties, quod non, deze documenten geen enkele duidelijke verwijzing naar de door u aangehaalde problemen bevat, noch enige informatie over de zaak waarvoor u opgeroepen wordt, noch in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen.

Ten slotte dient aangaande het medisch attest dat u voorlegde en dat werd opgesteld voor DVZ in functie van uw aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter nog opgemerkt te worden dat hier melding wordt gemaakt van geheugenverlies waarmee u te kampen zou hebben.

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat dit document reeds twee jaar geleden werd opgesteld, met name in 2012, en dat hieruit niet kan afgeleid worden of de gestelde diagnose werd genoteerd na een grondig medisch onderzoek dan wel op basis van uw eigen verklaringen.

Bovendien legde u geen enkel ander medisch attest meer neer, noch enig ander bewijs waaruit zou kunnen blijken dat u voor deze aandoening in behandeling bent of bent geweest.

Het door u neergelegde document kan de appreciatie van uw asielaanvraag dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 mei 2014 (zie p. 5) een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit (zie p. 6) "*dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn*".

Verzoekster laat gelden dat zij tijdens haar verhoor van 25 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal melding maakte van haar geheugenproblemen. Zij wijst erop dat de behandelde psychiater heeft gesteld dat zij ernstige geheugenproblemen ondervindt.

Volgens haar had de commissaris-generaal bij het onderzoek van haar asielaanvraag hiermee rekening moeten houden. Zij hekelt dat de commissaris-generaal nergens gevraagd heeft naar medische attesten en haar slechts in de zijn beslissing ten kwade duidt dat zij geen recentere medische attesten heeft voorgelegd.

Verzoekster wijst erop dat een groot deel van haar familieleden in China woont, dat zij na haar komst naar België nog sporadisch contact had met haar schoonmoeder en broer en dat zij sinds de zomer van 2013 helemaal geen contact meer had.

Zij voert aan dat het "*thans quasi onmogelijk (is) om nog bijkomende informatie over haar asielrelaas voor te leggen*", wat volgens haar geen afbreuk doet "*aan de mogelijkheden van het CGVS om op basis van de door Verzoekster voorgelegde documenten tot verdere informatievergaring over te gaan*", wat zij naar zij vaststelt, nagelaten werd.

Waar de commissaris-generaal haar onvoldoende kennis aangaande de verdwijning van haar echtgenoot ten laste legt, wijst verzoekster erop dat het verhoorverslag nochtans melding maakt "*dat Verzoekster weldegelijk verschillende pogingen heeft ondernomen om informatie te vergaren over het lot van haar echtgenoot*".

Zij voert aan dat zij aan haar schoonmoeder hieromtrent informatie gevraagd heeft, maar dat deze steeds ontwijkend antwoordde, en dat zij ook aan haar broer gevraagd heeft om informatie over de convocaties in te winnen, maar dat hij antwoordde *“dat de lokale overheden zijn bemoeienissen niet apprecieerden”*.

Volgens verzoekster werd er bovendien bij de beoordeling geen rekening gehouden *“met het geheim karakter van het strafonderzoek”*, hoewel *“zelfs in België is het zo dat er het onderzoeksfase van een opsporings- en gerechtelijk onderzoek in het geheim verloopt”* en *“de burgerlijke partij heeft enkel recht op inzage in het strafdossier pas wanneer het onderzoek is afgerond”*.

Verzoekster wijst er dienaangaande op dat de commissaris-generaal, op basis van de documenten die door haar werden voorgelegd, wél voldoende tijd heeft gehad om bij de Kirgizische nationale overheden zich te vergewissen van het bestaan en de stand van zaken van de voornoemde procedure.

Zij benadrukt dat, wanneer de kandidaat-vluchteling geen tastbare bewijzen kan tonen, de ondervrager en de kandidaat-vluchteling gezamenlijk alle pertinente feiten dienen vast te stellen en te beoordelen, en dat het in bepaalde gevallen de overheid toekomt om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen.

Zij besluit dat, indien deze niet kunnen gevonden worden, aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel wordt gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, d.w.z. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Wat het ontbreken van de aangifte van de verdwijning van haar echtgenoot betreft, antwoordt verzoekster *“dat ze bij haar abrupt vertrek geen documenten met zich mee heeft genomen”*, dat zij getracht heeft om de voormelde documenten op te vragen bij haar familie in Kirgizië, maar dat deze documenten *“spijtig genoeg”* niet werden opgestuurd.

Verder vindt verzoekster het *“heel merkwaardig dat het CGVS in dit standpunt volhardt, aangezien Verzoekster weldegelijk een document heeft voorgelegd waaruit de verdwijning van haar echtgenoot met zekerheid kan worden afgeleid”*.

Aangaande haar onwetendheid omtrent de neergelegde documenten, acht zij het *“niet abnormaal dat Verzoekster de exacte inhoud van de convocaties niet kan weergeven”*, gezien zij geheugenproblemen heeft.

Zij wijst erop dat zij wél correct heeft aangegeven *“dat er in de convocaties steeds hetzelfde geschreven stond”*.

Waar zij verklaarde dat de convocaties van de politie afkomstig waren, terwijl ze van het Parket-Generaal en van het Staatscomité van Nationale Veiligheid afkomstig zijn, merkt verzoekster op dat zij *“het onderscheid tussen verschillende instanties van de nationale veiligheid niet kent”*, wat haar ook niet verweten kan worden.

Betreffende de discriminatie op basis van haar Oeigoerse origine, merkt zij op dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf *“Er is geen leven voor ons, als Oeigoeren, in Kirgizstan”* en dat zij ook tijdens haar eerste verhoor op 25 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal op diverse plaatsten uitdrukkelijk de discriminatie in Kirgizië van Oeigoerse minderheden heeft aangehaald.

Zij wijst dienaangaande nog op de informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat de Oeigoeren in Kirgizië op diverse punten worden gediscrimineerd (zie o.m. Subject Related Briefing “Kirgizië” p. 10; bijlage 4: betrouwbare bron Cedoca: p. 27).

Zij merkt verder nog op dat zij tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, waardoor *“stellig (kan) worden verdedigd dat de woorden van Verzoekster in het Tweede Gehoorverslag verkeerd werden begrepen/weergegeven”*.

Volgens verzoekster kan het feit dat zij tijdens haar verhoor op 25 oktober 2012 niet heeft verteld over de verkrachting, *“over één van haar grootste trauma's uit haar leven”*, geenszins tot gevolg hebben dat hierdoor haar geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Zij is ook van oordeel dat aangezien zij geen gedetailleerde kennis heeft van de reisroute naar België, dit niet volstaat om haar verhaal als ongeloofwaardig af te wijzen.

Zij wijst erop dat de informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier, betrekking heeft op toegang tot Schengenzone van Tsjetsjeense asielzoekers uit de Russische Federatie, terwijl zij van Kirgizische nationaliteit is.

Verzoekster voert een schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan.

Volgens haar kan op basis van haar verklaringen *“niet anders dan worden afgeleid, dat haar asielrelaas als geloofwaardig geacht dient te worden en dat Verzoekster aan alle voorwaarden gesteld door artikel 48/6, tweede lid Vreemdelingenwet voldoet”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert zij een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij is van oordeel dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij samen met haar kinderen naar haar land van herkomst terugkeert, er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat, *“gezien de bedreigingen/convocaties van de politie (in brede zin van het woord) en de personen die haar echtgenoot hebben ontvoerd”* en *“gezien de convocaties die Verzoekster in het verleden en thans ontvangt en gezien het feit dat ze niet kan rekenen op bescherming van politie in Kirgizië”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt zij de beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Medisch attesten”*, van 25 oktober 2012, 11 december 2012 en 25 mei 2014.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de politie, gezien zij (i) onaannemelijk onwetend bleek over de verdwijning van haar man (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 21-22); (ii) de kopie van de aangifte van de verdwijning van haar man, alsook de convocatie die zij op 27 juli 2010 zou hebben verkregen, niet heeft voorgelegd, hoewel deze bij haar thuis in Kirgizië zouden liggen (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 10-11); (iii) weinig en foutieve kennis had over de voorgelegde convocaties en het document van de verdwijning van haar

man (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 6-7, 9; zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 2-3, 5).

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat het overgrote deel van haar familieleden in China woonde, dat zij na haar komst naar België nog sporadisch contact had met haar schoonmoeder en broer en dat zij sinds de zomer van 2013 helemaal geen contact meer heeft met de voornoemde. Zij acht het dan ook *“thans quasi onmogelijk om nog bijkomende informatie over haar asielrelaas voor te leggen”*. Waar haar onvoldoende kennis aangaande de verdwijning van haar echtgenoot verweten wordt, wijst verzoekster erop dat uit het gehoorverslag nochtans blijkt *“dat Verzoekster weldegelijk verschillende pogingen heeft ondernomen om informatie te vergaren over het lot van haar echtgenoot”*. Zij legt uit dat zij haar schoonmoeder hieromtrent gevraagd heeft, maar dat zij steeds ontwijkend antwoordde, en dat zij haar broer gevraagd heeft om informatie over de convocaties in te winnen, maar dat hij stelde *“dat de lokale overheden zijn bemoeienissen niet apprecieerden”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor aangaf dat haar schoonmoeder niks zegt als zij vragen stelt en dat zij haar broer over de verdwijning van haar man niet gevraagd heeft omdat de autoriteiten hem anders mogelijk zullen lastigvallen (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 21). Gevraagd of zij ooit elders geprobeerd heeft om enige informatie dienaangaande te bekomen, antwoordde verzoekster ontkennend (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 21).

Van verzoekster kan nochtans worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

De bewering van verzoekster in haar verzoekschrift dat geen rekening wordt gehouden *“met het geheim karakter van het strafonderzoek”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster onwetend is over basiselementen aangaande de verdwijning van haar man, dé aanleiding van haar problemen, en bovendien geen ernstige pogingen heeft gedaan om zich beter te informeren.

Wat het ontbreken van de aangifte van de verdwijning van haar echtgenoot en de convocatie betreft, wijst de Raad erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van de kopie van de aangifte van de verdwijning van haar man, alsook de convocatie die zij op 27 juli 2010 zou hebben verkregen, te verklaren. Haar stelling *“dat ze bij haar abrupt vertrek geen documenten met zich mee heeft genomen”*, dat zij getracht heeft om de voormelde documenten op te vragen bij haar familie in Kirgizië, maar dat deze documenten *“spijtig genoeg”* niet werden opgestuurd toont geenszins aan dat zij veelvuldige ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Waar verzoekster het in haar verzoekschrift *“heel merkwaardig (vindt) dat het CGVS in dit standpunt volhardt, aangezien Verzoekster weldegelijk een document heeft voorgelegd waaruit de verdwijning van haar echtgenoot met zekerheid kan worden afgeleid”*, merkt de Raad op dat zij onaannemelijk onwetend was over de inhoud van dit document; verzoekster kon niet aangeven door welke instantie dit document werd opgesteld, noch wat de precieze inhoud was van het document, noch waarom het pas twee jaar na de verdwijning van haar man werd opgesteld (zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 5). Verzoekster verklaarde zelfs dat zij het document niet gelezen had (zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 5).

Dat verzoekster van de inhoud van een document, dat zij aan de asielinstanties overlegt om een element van haar asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is en zelfs niet heeft gelezen, doet niet enkel afbreuk aan de bewijswaarde van het document, maar ook aan de ernst van haar beweerd vrees.

Waar verzoekster aangaande haar beperkte en foutieve kennis omtrent de neergelegde convocaties, in haar verzoekschrift aanvoert dat zij wél correct heeft aangegeven *“dat er in de convocaties steeds hetzelfde geschreven stond”* en dat zij *“het onderscheid tussen verschillende instanties van de nationale veiligheid niet kent”*, wijst de Raad op haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar zij aangaf niet te hebben geïnformeerd bij haar broer -die de oproepingen ontving- omtrent het aantal of de inhoud van de oproepingen (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 7) en eveneens, na ontvangst van de convocaties, heeft nagelaten hierover vragen te stellen aan haar familie (zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 3, 4).

De Raad benadrukt dat van asielzoekers nochtans verwacht wordt dat ze zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van verzoekster

verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingsstukken, *quod non in casu*.

Waar verzoekster tijdens haar verhoor van 25 oktober 2012 aanvoerde dat zij voortdurend beledigd werd in het openbaar vervoer omwille van haar Oeigoerse origine (zie het verhoorverslag, p. 14) en tijdens haar verhoor op 13 maart 2014 aangaf dat zij, buiten deze beledigingen en de problemen met haar man, geen echte problemen had gekend (zie het verhoorverslag, p. 9, 10), benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De beweringen in het verzoekschrift dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf *“Er is geen leven voor ons, als Oeigoeren, in Kirgizstan”*, dat zij tijdens haar verhoor op 25 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal meerdere malen de discriminatie in Kirgizië van Oeigoerse minderheden heeft vermeld en dat de informatie in het administratief dossier, aangeeft dat de Oeigoeren in Kirgizië op diverse punten worden gediscrimineerd, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de aangegeven problemen niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, waardoor volgens haar *“stellig (kan) worden verdedigd dat de woorden van Verzoekster in het Tweede Gehoorverslag verkeerd werden begrepen/weergegeven”*, antwoordt de Raad dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft.

Dat verzoekster aan wie het behoort om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, niet tijdig beroep heeft gedaan op een advocaat, kan geenszins aantonen *“dat de woorden van Verzoekster in het Tweede Gehoorverslag verkeerd werden begrepen/weergegeven”*.

Met betrekking tot verzoeksters verklaring in 1994 verkracht te zijn door twee jongens in Kirgizië, merkt de Raad op dat verzoekster:

(i) aangaf dat dit niets te maken had met haar Oeigoerse origine (zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 12);

(ii) niet wist wie de daders precies waren, hoe oud ze waren, noch wie de invloedrijke oom van een van de daders was, hoewel verzoekster een klacht indiende en er aanvankelijk bij de politie een onderzoek werd gestart (zie het verhoorverslag van 13 maart 2014, p. 10);

(iii) geen begin van bewijs kon neerleggen, ondanks het feit dat er een officiële klacht werd ingediend bij de politie, een gerechtelijk onderzoek en een medische expertise zou hebben plaatsgevonden;

(iv) geen melding maakte van het incident tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar verhoor op 25 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal.

Waar het verzoekschrift stelt dat het feit dat verzoekster tijdens haar verhoor op 25 oktober 2012 geen melding heeft gemaakt van de verkrachting, *“één van haar grootste trauma's uit haar leven”*, niet tot gevolg kan hebben dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wordt ondermijnd, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien doet deze bewering geen afbreuk aan de andere vaststellingen omtrent het incident.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden reisroute.

Verzoekster verklaarde dat zij -met uitzondering van een algemene verwijzing naar Moskou en Brest (Wit-Rusland)- geen idee heeft van de reisroute die zij tussen Brest en België gevolgd had, dat zij verder geen enkele concrete plaats van doorreis kan benoemen, dat zij na haar vertrek uit Brest nooit persoonlijk werd gecontroleerd, dat zij gedurende het traject niet in het bezit was van enig geldig reisbescheiden en evenmin kon zeggen welke documenten voor haar precies werden aangemaakt door de personen die haar reis organiseerden, dat zij geen idee heeft op wiens naam of welke nationaliteit er documenten voor haar reis werden aangemaakt en dat er geen bijzondere of concrete afspraken

gemaakt werden tussen haar en de personen die haar vergezelden in verband met wat zij moest doen of zeggen in het geval zij persoonlijk gecontroleerd zou worden onderweg (zie het verhoorverslag van 25 oktober 2012, p. 11-14).

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde en van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis.

Uit de informatie aan het administratief dossier toegevoegd door de commissaris-generaal blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze..

Dat verzoekster geen praktische afspraken gemaakt had met haar smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het feit dat zij geen gedetailleerde kennis heeft van de reisroute naar België, niet voldoende is om haar verhaal als ongeloofwaardig te bestempelen, antwoordt de Raad dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Het verweer van verzoekster in haar verzoekschrift dat voornoemde informatie betrekking heeft op toegang tot Schengenzone van Tsjetsjeense asielzoekers uit de Russische Federatie, terwijl zij van Kirgizische nationaliteit is, toont niet met concrete en objectieve gegevens aan dat de betreffende informatie niet relevant zou zijn voor haar situatie

Het betreffende antwoorddocument van CEDOCA van 19 oktober 2012 en 11 december 2012 vermeldt dienaangaande: *“Daarnaast blijkt aan de hand van bronnen dan aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Bovendien worden er voortduren nieuwe systemen geïmplementeerd om de grenscontroles nog meer sluitend te maken.? Zo is er bijvoorbeeld in 2011 het “Visa Information System” van start gegaan, dat visa fraude efficiënter kan opsporen”*.

Noch uit deze passage, noch uit de geciteerde bronnen, blijkt dat deze informatie enkel van toepassing zou zijn op Tsjetsjeense asielzoekers uit de Russische Federatie en niet op verzoekster, van Kirgizische nationaliteit. Verzoekster toont aldus niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg keren zich dan ook tegen haar geloofwaardigheid.

In haar verzoekschrift laat verzoekster nog gelden dat zij tijdens het verhoor van 25 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal melding maakte van haar geheugenproblemen en wijst zij erop dat de behandelde psychiater heeft bevestigd dat zij ernstige geheugenproblemen ondervindt. Zij voegt bij haar verzoekschrift *“Medisch attesten”*, van 25 oktober 2012, 11 december 2012 en 25 mei 2014.

De Raad merkt op dat de voorgelegde medische attesten zijn bestemd voor Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat ze werden opgesteld op aangeven van verzoekster en mogelijk gebaseerd zijn op een éénmalig consult. De medische attesten zijn bovendien geenszins medisch onderbouwd.

De Raad is van mening dat uit deze medische attesten niet kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat haar mentale toestand van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort geldig blijven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift enerzijds hekelt dat de commissaris-generaal naar geen recente medische attesten heeft gevraagd en haar pas in de bestreden beslissing voor de voeten werpt dat zij geen recente medische attesten had voorgelegd, en anderzijds aanklaagt dat de commissaris-generaal, op basis van de documenten die door haar werden voorgelegd, wél voldoende tijd heeft gehad om bij de Kirgizische nationale overheden zich te vergewissen van het bestaan en de stand van zaken van de voornoemde procedure, antwoordt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE